

forrás

A Győri Evangélikus Egyházközség időszaki kiadványa

2022 húsvét

„Hiszem a test feltámadását”

Lelkész vagyok, tehát a lélekkel foglalkozom. Úgy tűnik, hogy a testtel foglalkozni az orvosok, a testnevelők, a sportolók dolga. Pedig ott van a hitvallásunkban a mondat: „hiszem a test feltámadását”. Attól tartok, hogy túlságosan lelki síkra teszünk át bibliai történéseket, hogy ne kelljen szembe-sülnünk a véres, vagy vérbő valósággal. Pedig testben élünk és testben támadunk fel.

Húsvét angol neve „Easter”. Mintha az „Eszter” névre emlékeztetne. A szó a sumérakkád mezopotámiai időkre utal, amikor „Istár az esthajnalcsillag, termékenység, a nád és a vegetáció” istennője volt. A tiszteletére – a testiséghez erősen kapcsolódó - termékenységünnepeket tartottak, amelyek a tavaszi nap-éj egyenlőséghez kötődtek. Húsvét vasárnap, a tavaszi nap-éj egyenlőséget követő első holdtölte utáni vasárnap. Égitek egymással való viszonyához kapcsolódik ez az ünnepünk, ahogy maga az időszámításunk is. Azonban nemcsak a holdtölte számít, hanem az is lényeges, hogy vasárnapra essen, vagyis Jézus feltámadásának napjára.

Húsvét erősen testhez kötődő ünnep: Krisztus testéhez, testi feltámadáshoz. Megdicsőült testben támadt fel, ami mégis magán viseli a szegek, a dárda sebet okozó nyomát. Húsvét eseményeiből fakad a hitvallásunk mondata: „Hiszem a test feltámadását!” Az

Piero della Francesca: Feltámadás című képe

énekünk így örvendezik ezen: „Krisztus feltámadt, Elmúlt kín, gyalázat. Örvendezzünk, vigadjunk, Krisztus lett a vigaszunk! Halleluja! Ha föl nem támad, Nincsen bűnbocsánat. Ámde ő feltámadott, Áldja Krisztust ajkatok, Halleluja!”

A magyar „húsvét” szó, azaz, hogy benne van a „hús”, visszautal a megelőző bűjt időszakra, amikor hús nem kerülhetett a tányérra. Minden bűjt a hústól, vagyis a testtől való eltávolodás időszaka.

Az ószövetségi igében Isten felszólít: „ne egyétek a húst az éltető vérral együtt!”. (1Móz 9,4) A felszólítás mö-

gött az élet, a testi létezés tisztelete van. Mert számon kéri Isten rajtunk – nem csak a magunk -, a többi ember életét is. Magunk bűjti megfegyelmezésével arra emlékeztetjük testünket-lelkünket, hogy mennyi mindent vállalt értünk az emberré lett Isten. Amikor pedig Ő ember lett, ezzel fel-emelte, felmagasztalta a testet, a húst. Amikor vállalta a Golgotát, lemondott testi létéről. Mindarról, ami belőle test és vér. Minden bűjti napunk a maga leegyszerűsödésével erre a lemondásra, a golgotai kereszten függő corpus felé mutat. Oda, ahol „a mi húsvéti

bárányunk, Krisztus feláldoztatott”. Ahol a vérét ontották, megalázták, meggyalázták a testét.

Húsvét magyar elnevezésében és az ünnep tartalmában is előtérbe kerül a hús, a test. Hiszen testben támadt fel Krisztus. Emberi testben. A feltámadás – ahogy Isten testi léte - a test felmagasztalása: a kereszthalált halt Megváltó megdicsőült testében újra tapinthatóvá vált. („Én Uram és én Istenem!” – döbben meg Tamás velünk együtt!) De még ennél is tovább ment az üdv-történetben Isten, mikor az úrvacsorában Krisztus annyira közel kerül hozzánk, hogy a teste és vére igazi ételünk és igazi italunkká lett. A mi létünket, a mi testünket emeli mennyei magasságba mindig, amikor úrvacsorát veszünk. Bizony, minden feltámadás ünnep, minden úrvacsora a test felmagasztalása. Krisztus teste emeli fel a mi gyarló testünket a mennyei Atya közelébe.

Minden istentiszteletünk kétfókuszú: ezek egyike a Szentlélek által ihletett igehirdetés, a másik pedig a Krisztus testében és véreben való közösség, az úrvacsora. Így van jelen egyszerre a test és a lélek teljessége, húsvét és a mennyország mindannyiunk számára minden istentiszteletben. Áldott húsvétot kívánok!

Jánosa Attila
lelkész

Gyülekezetünk egyesületi élete a két világháború között

Bár az egyesületi mozgalmak kibontakozása – nyugat-európai példákat követve – Magyarországon már a dualizmus korszakában jelentős mértékben felgyorsult, s ez a folyamat az egyházakon belül is érezte hatását, mégis azt lehet mondani, hogy igazán széleskörű egyesületi munka a győri gyülekezetben csak az 1920-as években indult meg. Ehhez komoly lökést adott Kapi Béla dunántúli püspök minden ilyen kezdeményezést felkaroló, sőt szorgalmazó hozzáállása.

Időrendi sorrendben elsőként, még jóval az első világháború előtt a Belmissziói Egyesület szerveződött meg. Tagjai elsősorban a gyülekezetben belüli segélyezési tevékenység kiterjesztésének ügyét karolták fel. Ennek megfelelően élelmiszert és tüzelőanyagot osztottak a rászorulóknak között, több mint 100 szegény sorsú iskolás étkeztetéséről gondoskodtak évről-évre, karácsonyi ajándékokkal lepték meg a szegényebb családokat az ünnepek alkalmával. 1939-től kezdődően, új feladatként magukra vállalták a háztartási alkalmazottak vasárnaponkénti összegyűjtését is, és számukra szórakoztató, de ugyanakkor építő jellegű, erkölcs-nemesítő foglalkozásokat tartottak.

Az első világháborút követően a gyülekezet vezetősége különösen nagy hangsúlyt helyezett az ifjúság figyelmének felkeltésére. 1920-ban megalakult a Diákszövetség, mely a középiskolák evangélikus diákságát igyekezett tömöríteni. A tagok rendszeres vallásos esteket szerveztek, foglalkozásokat tartottak előadásokkal, bibliaórákra jártak, az egyesület által kiírt pályázatokon vettek részt és saját diákkönyvtárat rendeztek be. Munkájukat 1930-ban újjászervezték. Ekkor a különböző területek képviselőit négy bizott-

ságot állítottak fel. A tanulmányi bizottság elősegítette a tanulmányi előmenetelt; a diákakadémiai bizottság szervezte a konferenciákat és vitaesteket; a szociális bizottság igyekezett enyhíteni az arra rászorulóknak anyagi gondjain; a sajtó és irodalmi bizottság gondozta a szövetség könyvtárát, illetve maguk is publikáltak írásokat különböző lapokban. Az ő munkájukat dicséri az egyesület saját lapja is, mely Munkára fel! címen jelent meg évi öt alkalommal.

1923-ban indult meg az Ifjúsági Egyesület két – fiú és lány –

tagozatának munkája, hogy tömörítse azokat az evangélikus fiatalokat, akik már kikerültek az iskolarendszerekből. Jelentős eseménye volt az egyesület tevékenységének az 1927 novemberében megtartott Győry Vilmos ünnep, kinek emlékét a konvent falán elhelyezett emléktáblával is megörökítették az alkalom keretében. Tíz évvel később, 1937-ben újabb nagyszabású ünnepséget szerveztek. Ennek során leplezték le a gyülekezet újjáalakulásának időszakájában elsőként Győrben szolgáló, magyar nyelven prédikáló lelkész, Ráth Mátyás emlékművét.

Az 1930-as évek végén egyre nagyobb figyelmet kaptak a külvárosokban, illetve a Győr környékén élő fiatalok, akikkel külön ifjúsági munka indult meg ezekben az esztendőknél. 1939-ben

kezdte meg működését a Szabadhegyi Leánykör Szollár Irén tanítónő vezetésével. Egy évvel később Varga József tanító a fiúk számára szervezett foglalkozásokat. Győrújfalun Kiss Lajos tanító fogta össze az ifjakat. A börcsi munkát Malaga Elza diakonissza nővér szervezte meg. Bácsán a református ifjúsággal együtt indult meg a KIE tevékenysége. Az ötvenéves ifjakat pedig Jánosfi Sándor győri tanító gyűjtötte össze.

Az ifjúság gyülekezeti életbe történő bevonásának fontos lépését jelentette a fiú cser-

készcsapat megalapítása 1928 elején, mely Győry Vilmos nevével vette fel. Parancsnoka Itzész Mihály segédlelkész lett, a csapat induló létszáma 26 fő volt. Az iskolás korú gyermekekből cserkészcsapárd csoport szerveződött 24 fő részvételével Zacher Lajos tanító irányítása mellett. Egy évvel később pedig Szij Jolán tanítónő vezetésével megkezdte munkáját a Kani-zsay Orsolyáról elnevezett leány cserkészcsapat is.

Ugyan a levante munka megszervezésére felekezeti keretek között került sor, mégis érdemes ezt a tevékenységet is megemlíteni, hiszen az újvárosi Rába nevet viselő egyesület tömörítette az evangélikus ifjakat, ráadásul két vezetőjük, Horváth Sándor tanító és Dorn Vilmos is a gyülekezethez kötődött.

Az egyesületi életnek különösen fontos szeletét jelentették azok a kezdeményezések, melyek Győr teljes protestáns lakosságát igyekeztek egységbe tömöríteni. A speyeri bírodalmi gyűlés emlékére közös ünnepélyt szervezett a két protestáns egyház. Itt döntöttek úgy, hogy ismét megalapítják az eredetileg 1908-ban megszervezett Protestáns Kört. Erre a célra a győri Lloyd épületének két különszobáját vették igénybe. Munkájukat eleinte ugyan gátolta az állandó összejövetelel hely hiánya, ám ez a probléma később megoldódott, dr. Balogh Jenő MTA főtitkár, egykori igazságügyi miniszter Arany János utcai házában gyűltek össze a kör tagjai. Saját kultúrest-sorozatokat indítottak, melyet a vármegyeház kistermében tartottak meg. Ehhez hasonló feladatot töltött be a Magyar Protestáns Nők Országos Szövetségének helyi tagozata. A győri Keresztény Szövetség hasonlóan fontos összekötő elemként volt jelen a városban.

Az említett szerveződésekön kívül még egy mozgalom indult a gyülekezetben belülről az 1930-as években. Az apópót az adta, hogy 1930-ban több külföldi külmisziói szolgálatot teljesítő lelkész is vendégeskedett és tartott beszámolókat Győrben. Ennek eredményeként alakult meg az egyházközség külmisziói csoportja. Tagjai havi rendszerességgel szerveztek alkalmakat, melyeken rendszerint különböző külmisziói témákról hangzottak el változatos előadások.

A gyülekezet pezsgő egyesületi élete a második világháború alatt és után egyre csendesebbé és szürkébbé vált, majd az 1940-es évek második felében lezajló politikai változások hatására 1950-ben teljesen ellehetetlenült.

Dr. Világi Dávid
történész, levéltáros

A gyülekezeti kántorok általában hallhatók, és kevésbé láthatók egy-egy istentiszteleten, hiszen a játszóasztal és az orgonaszekrény között lévő padon ülve, előjátékot játszva vagy korálokat kísérvé vesznek részt az istentiszteleti szolgálatban. Nem csoda, hogy a gyülekezet többet hall és kevesebbet lát velük kapcsolatban. A győri evangélikus kántorok között azonban Kovács Péterné Szomorú Márta a hallható és látható oldalt is képviseli, hiszen nem csupán kántorizál, de gyülekezetünk egyik másodfelügyelője is. Mostani lapszámunkban őt mutatjuk be.

Láthatóan (és 50 éve hallhatóan) evangélikus

Ötven éve szolgálsz kántorként, gyülekezeti tagként pedig még hosszabb ideje vagy a Győri Evangélikus Egyházközségnél, ez pedig egy nagyon erős elköteleződést mutat. Honnan jött az indíttatás, hogy ne csak megéld evangélikus hitedet, hanem talentumaiddal tegyél ezért a közösségért?

Egyházunkhoz való kötődésemet elsősorban szüleimnek, nagymamámnak köszönhetem, akik nem csak küldtek, hanem velük együtt mentem az alkalmakra. Az éneklés és az imádság mindig jelen volt az életünkben.

Gyermekkoromat Oroszlányon töltöttem, így az ottani evangélikus gyülekezethez tartoztunk. Visszaemlékezem pl. a gyülekezeti tagokból megalakuló kis énekkarra, akikhez anyukám is csatlakozott. Később mi gyerekek is helyet kaptunk a szülők mellett, így mehettünk a próbára. Egyszerű szép darabokat énekelünk, majd hosszú évek kitaró munkájával jutott el a kórus pl. Bach: János passiójáig.

Közben Győrbe költöztünk. Ha tehettem jártam a kóruspróbákra, hisz a közösség is fontos volt nekem. Később a kórusral több alkalommal voltunk Németországban, ahol mindig evangélikus templomokban énekelünk. Ez is nagy lelki feltöltődést jelentett nekünk.

Gyülekezeti életemben a gyermek, ifjúsági órák, később az egyházi táborok meghatározóak voltak. Kiskisiskolásként amikor már zongoráztam, gyakran kellett növendékhangversenyeken játszanom. Bach, Bartók, Mozart, Händel műveit rendszeresen játszottam. Talán ez is adott némi „rutint” a későbbi időkre.

Az akkori ifjúsági körömből többen jelentkeztek Főtra a kántorképző nyári tanfolyamára, bízattak, így csatlakoztam hozzájuk. A kántorképző szellemisége (akkori vezetője Kiss János bácsi) az áhítatok, az énektanulás, zeneelmélet, karvezetés stb. hatottak rám, egyszerűen szerettem. Ahogy mentek az évek egyre jobban érezt bennem a gondolat, majd jó lenne a gyülekezetet kísérni. Bár a kántor nem kíséri, hanem vezeti az éneket.

A győr-nádorvárosi gyülekezetbe találtuk meg lelki otthonunkat, idejártunk az alkalmakra, istentiszteletre. (Éppen ebben az időben kezdett újszerveződni a nádorvárosi énekkar, örömmel vették csatlakozásunkat.)

A kántorképző tanfolyamokon továbbiakban is részt vettem, készültem, gyakoroltam.

Mindezek után, nagy izgalmammal vártam, hogy nádorvárosban egy esti istentiszteleten eljátszam „Az éj ím érkezik...” c. korálunkat. Itt kell megemlítenem, hogy kezdő kántori munkámat Ráskai Edit néni (aki 60 évig volt nádorvárosi kántor) szeretettel segítette. Az istentiszteleti orgonáláshoz elengedhetetlen a gondosan kiválasztott korálelőjátékok, és egyéb darabok megléte. A kántori szolgálathoz még az esküvők, temetések is hozzátartoznak a szépségükkel, és nehézségükkel együtt. Fontos lenne a gyülekezeti énektanítás is, úgy az énekszövegre külön figyelünk...

Tudom, hogy a zene fontos szerepet tölt be az életedben, hiszen nem csak kántorizálsz, hanem kórusokban is énekel, sőt rendszeres szervezője vagy kórusfellépéseknek közössé-

günkben is. Kitől örökölted a zene szeretetét és művelését?

A zene szeretetét szüleimtől örököltem hisz ők kórusban énekeltek. Így természetessé

vált hogy én már kiskisiskolás koromtól mentem próbára az egyházi kórusba. Mindig fontos volt nekem a kórusban való szolgálat, így később szívesen tettem eleget hogy a közösségünkben alkalmakra szervezzek.

A Győri Pedagógus Énekkarban is tag vagyok így felmerült gondolatban, hogy szervezzünk zenés alkalmakat. A gondolatot tettek követték, hisz több bőjt, ádventi alkalmakon énekelünk már. Ezek mind kórusra, mind a gyülekezetre igen jó hatással voltak. Itt is megköszönjük Katona Tibor karnagy úr szolgálatait.

Az, amit gyülekezetünkben önkéntes szolgálatként végzel, csak úgy lehetséges, ha a család és szeretteid támogatnak benne. Kérlek, néhány mondatban mutasd be őket is.

Ez így igaz. A sok évtizedes szolgálat a család, szeretteim támogatása nélkül nem működhetett volna. Szüleim, később férjem segítségével (pl. mikor kicsik voltak a gyerekeink) nem tudtam volna ezt a szolgálatot vállalni. Köszönet érte.

Gyerekeinket igyekeztünk ebben a szellemben nevelni, a gyerek, ifjúsági órák közösségébe, és bevonni az egyházi szolgálatba is. Így történhetett meg, hogy amikor lányunk férjhez ment, ott laktak a parókián, és szolgálót vállaltak, Nádorvárosban 2 évig látták el az egyházi teendőket. Ez jó érzés volt nekünk...

A zene mellett másik fontos terület a gyülekezet életében való aktív, tevékeny részvétel. Másodfelügyelőként fontos szerepet vállaltál a közösségért, ami nyilván nem mindig könnyű feladat. Hogyan éled meg szolgálatodat ezen a területen?

A közösségért tenni jó, de nehéz is. Sok minden kell hozzá, ami az ember türelmét, szervezőképességét, határozottságát illeti. Most nemcsak arra gondolok, hogy ablakcsere, teremfelújítás, hanem ami a lelki építkezést illeti. Sokszor nem halljuk meg a hívó szót az alkalmakra, ami elengedhetetlen a közösség építése szempontjából. A gyerekek, az ifjúság megszólítása, a felnőttek gondozása, az idősek megbecsülése kellene hogy feladatunkká váljon.

Tudom, hogy most nehézség van minden területen, ezért kell, hogy imádságban hordozzuk mindezeket. SOLI DEO GLORIA

Köszönöm a riportot és azt a kitaró helyállást, amivel közösségünk tagja vagy, példát mutatva mások számára! Isten áldjon továbbra is családot közösségében és egyházközségünkben végzett szolgálatodban egyaránt!

Csorba János
igazgatólelkész

Az Utolsó Diakonissza?!

November végén búcsúztunk Varga Júlia nővértől (1919-2021), aki Szeretetházunkban szolgált és élt, most ravatala mellett elhangzó gondolatokból szeretnék párat az olvasóval megosztani.

AZ UTOLSÓ DIAKONISSZA-ezt a megjegyzést írtuk az anyakönyvbe neve mellé, s ebben van valami rendkívül tragikus. Természetesen a halál tényében is, de abban is, hogy ő volt az utolsó, s valahol eltűnik ez a szolgálati ág! Meghaladta volna a kor? Nem hiszem! Inkább az ember lett önzőbbé annál, minthogy csak adjon. Tehát többszörös a gyászunk, mert Júlia nővérral valami eltűnik-megszűnik, vagy csak szűnetel? Erre a választ nem tudjuk megadni.

Nekem, aki 2017-óta bejárhattam a szobájába -mint egyébként oly sokan, kik bölcsességet akartak magukba szívni-, ez az ige jutott eszembe róla: „Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség!” (Fil1,21). Számára is egy volt a fontos, ahogy Pálnak, hogy Krisztus nagygyá legyen és dicsőíttessék az életének minden körülménye által. Élet vagy halál, mind a kettő nyereség, mert élni nem azt jelenti csupán, hogy testben van az ember, hanem, hogy Krisztusban! Meghalni pedig azt jelenti, mint elköltözni és Krisztussal lenni, az Úrnál otthon lenni, célhoz érni!

De honnan is indult Júlia nővér? Erre ő maga adott választ 100. születésnapja környékén, Világi Dáviddal folytatott beszélgetésben.

Újpesten született a Nagy Háborút követően, vagyis amikor a nyomor volt a meghatározó, s a nehézség a szocializáció alapja. Az egész városrészt akkor parcellázták, még szervezett gyülekezeti élet sem folyt, de élő kapcsolatuk volt az egyházzal. Nehéz körülmények között, de szeretetben nevelték hűgával. Em-

lékezett arra, hogy még gyermekkorában volt egy elejtett félmondata, hogy olyan szeretne lenni, mint a katolikusoknál az apáca. Ezt ott és akkor még senki nem vette komolyan. Nem tudta pontosan, hogy mit is jelent diakonisszának lenni, nem látott addig soha, míg egy újsághirdetésben,

a Harangszóban rá nem talált egy felhívásra, amit a Győri Anyaotthon adott fel. Otthon nem örültek, mikor kézzel írt jelentkezését beadta, s arra rövididőn belül pozitív választ érkezett. Egy nagynénje elkísérte az úton. Elgondolkodtató, hogy mi lehetett a motiváció? Mi mozgatta, ebbe az irányba? Egyszerű tettvágy vagy az érvényesülés, esetleg a lehetőségek szűkössége? Semmiképpen! S már a kérdés is hibás, hiszen nem mi, hanem KI a motiváló, vagyis Jézus Krisztus személye.

Beöltözését követően a győri Szeretetházban kapott feladatot, ő volt az árvák egy részének felügyeletével megbízva. Ez gyakorlatilag azt jelentette, hogy anyjuk helyett

anyjuk volt. Reggel ő keltette őket, adott nekik reggelit, majd indította őket iskolába. Igen, ő maga sosem vált édesanyjává, de sokaknak lett azzá, s ez egyáltalán nem könnyű terep, hisz a gyermekeket segíteni kellett gyászuk feldolgozásában, majd célt, életcélt adni nekik, na és per-

is példa kell, hogy legyen előttünk a múlt abban, hogy a hit miként válhat jelenné és jövővé. Ma az egyház csupán a realitással foglalkozik, tényekben rögzítve, s ahhoz igazítva minden mozdulatát. Vajon mit kezdenénk ma egy ébredéssel? Akkor, amikor Júlia nővér ravatalán ott volt egyházunk egy teljes évszázada, a nehéz időkben való kitartó szolgálattal, az alázatos, csendes várakozással, és bölcsességgel, ami jellemezte, akkor ezt a kérdést-, s a tükörbe nézést sem spórolhatjuk meg!

A beszélgetésben több kérdésre, mely a látszólag fontos történelmi időkre kérdezett rá, -milyen változást hozott az életébe, úgy a 2. Világháború, a Kommunizmus, a Rendszer-változás?), mindig azt válaszolta: SEMMIT! Mondhatnánk erre, hogy egy 100 esztendő ember demenciája végett születtek ezek a válaszok, hiszen tudjuk, hogy volt, amikor csak állami bölcsődében és kollégiumban dolgozhatott. Demencia? Nem erről van szó, hanem arról, hogy benne személyesen nem változott az indíttatás. Mert nem ideológiák, s történelmi változások mentén szerveződött az élete, egyszerűen volt, és tette a dolgát! Azt, amivel az Úristen bízta meg.

Ebben a törekeny testben létező nővér, egy különleges szolgálati ág utolsó hírnöke volt. Az életét a szolgálatnak átadó utolsó diakonissza. Tanulva az Ő életútjából, hitvallásából, mi is fogalmazzuk meg élő reménységünket, amit kaptunk, életre és halára egyaránt. Tudva, hogy Ki a motiváció! Ki az, aki mozgat, akivel a halál mellett is győztesen állhatunk: Mert nekünk az élet Krisztus, s a meghalás nyereség!

Vancsai József
lelkész

Válaszolj az alábbi kérdésekre, jelöld meg a helyes válasz betűjelét, amennyiben szükséges, vedd segítségül a Bibliából Máté evangéliumát. A jelölt betűk segítségével válaszolj az alábbi kérdésre!

Betűrejtvény gyerekeknek

1. Hányszor szolt előre az Úr Jézus tanítványainak a szenvedéseiről?

- A.) kétszer
- B.) háromszor
- K.) hétszer

2. Mennyi ezüstpénzért árulta el Júdás az Úr Jézust?

- É.) 30
- Z.) 10
- A.) 100

3. Melyik városban fogyasztotta el tanítványaival az Úr Jézus az utolsó vacsorát?

- N.) Betániában
- M.) Názáretben
- K.) Jeruzsálemben

4. Melyik tanítvány ígerte meg az Úr Jézusnak, hogy sohasem tagadja meg Őt?

- Ő.) András
- E.) Péter
- U.) Júdás

5. Ki nem volt ott a Gecsemáné kertben Jézussal, amikor az Atyához imádkozott?

- Z.) Zebedeus két fia
- D.) Péter
- S.) János

6. Mi volt a jele annak, hogy Júdás elárulta az Úr Jézust?

- L.) megfogta a kezét
- S.) megcsókolta
- V.) rámutatott

7. Hogy hívták a főpapot, aki kihallgatta az Úr Jézust?

- Ó.) Annás
- Ú.) Zakariás
- É.) Kajafás

8. Mit kérdezett (többek között) Pilátus az Úr Jézustól?

- P.) Mit vétettél ezek ellen?
- G.) Te vagy a zsidók királya?
- B.) Te vagy az Isten fia?

9. Hogy hívták azt a rabot, akit a nép választott az Úr Jézus helyett?

- N.) Barabbás
- B.) Boldizsár
- R.) Barnabás

10. Hogyan segítette cirénei Simon az Úr Jézust a Golgotára vezető úton?

- A.) inni adott Neki
- Ü.) bekötötte a sebeit
- É.) vitte helyette a keresztjét

11. Melyik esemény nem játszódott le, amíg az Úr Jézus szenvedett a kereszten?

- P.) a templom kárpitja felülről az aljáig kettéhasadt
- K.) a főpapok megbánták tettüket, de már nem tudtak közbeavatkozni
- L.) a római százados felismerte Jézusban Isten Fiát

12. Ki nem volt ott, amikor az Úr Jézus meghalt?

- C.) a két lator
- M.) a magdalai Mária
- T.) József, az ács

13. Kik őrizték az Úr Jézus sírját?

- E.) a főpap emberei
- Ó.) Pilátus katonái
- Ú.) a tanítványok

+1. Melyik napon támadt fel az Úr?

- V.) a hét utolsó napján
- K.) a hét első napján
- N.) nem tudjuk

Hogyan köszöntötte a feltámadt Úr Jézus Krisztus tanítványait?

Énekeljünk, testvérek!

Csodás nap a húsvét napja,
Szálljon hozsánna, dicséret,
Jézus győzelmét aratta;
- Énekeljünk, testvérek!

„A sír nem tarthatta fogva”,
Mert Ő az Isten Fia, az Élet,
Nem lehetett halál foglya,
- Énekeljünk, testvérek!

Harmadnapra föltámadott,
Legyőzte a poklot, a halált;
Zengjük hát mind, kicsik, nagyok,
Jézus Krisztus diadalát!

Varga Erzsébet

Nyári napközis gyülekezeti táboraink: Öregtemplom • 2022. jún. 27–júl. 1.; Nádorvárosi Templom • 2022. aug. 8–12.

Részletek a plakátokon, honlapunkon és a Facebookon olvashatók!

Farsangi vigasság

Lassan hagyománynak mondható, hogy a farsangi időszakban egy tanítási napot nem a tudományok elmélyítésére, hanem a közösségeink erősítésére fordítunk. Így ke-

Ez a nap minden évben nagy sikert arat az iskola tanulóinak körében, ám idén az átlagnál is jobb volt. Pedagógus kollégákkal közösen fogalmaztuk meg, hogy a járvány okozta bezártság után, a

közösség élményét fokozottan élhették meg diákok és tanárok egyaránt.

Természettudományos vándorkiállítás

Nagyobb közösségünk – a magyarországi evangélikusság – számára mindig fontos volt, hogy bemutassa egy-egy tudományterület kiemelkedő személyiségeit. Ezzel is erősítve, hogy Soprontól Nyíregyházig és Budapesttől Bonyhádig minden korban voltak alkotó, az adott terület iránt elkötelezett munkatársai. Így került iskolánkba a Természettudományi oktatás a magyarországi evangélikus oktatási rendszerben c. vándorkiállítás. A kiállítás 3 hete alatt gyakorlatilag valamennyi tanuló megnézhetette a molinókat. Jó volt látni, hogy az evangélikus oktatási rendszerben mennyire sokszínű természettudományos nevelés folyt/folyik.

rült sor ebben az évben február 25-én a Tudásvásár - Év Osztálya - Farsang rendezvényre. Zárójelben meg kell jegyezni, hogy a Covid beárnyékolta ennek a programnak a lebonyolíthatóságát, így időpont módosításra is szükség volt, de végül az imént jelzett napon meg tudtuk tartani a programot.

A programról...

Tudásvásár – tanárookra licitálva, műveltségi versenyen próbálnak minél több pontot gyűjteni az 5-7. évfolyam osztályai. Ebben az évben ez a 7/III-nak sikerült a legjobban.

Év Osztálya választás – a 10-11. évfolyam osztályai versengnek azért, hogy minél több szavazatot gyűjtsenek a 8., 9., és 12. évfolyam tanulóitól. Ebben az évben a 11. osztály nyerte ezt a vetélkedést.

Farsang – móka, kacagás, jelmez az 1-7. évfolyam tanulói számára.

Segítünk...

Valamennyien tudunk a határainktól nem messze zajló orosz-ukrán katonai konfliktusról, a Kárpátjáról menekülő magyarok nagy számáról. Iskolánk a Győri Evangélikus Egyházközséggel együttműködve próbál segítő jót nyújtani. Ennek jegyében adománygyűjtést szervezünk - a Cifra Műhellyel közösen – két magyar gyermekotthon megsegítésére, a nagydobronyi Irgalmas Samaritánus Református Gyermekotthon és a ráti Szent Mihály Gyermekotthon részére.

A segítség klasszikus iskolai példája, két munkácsi magyar gyermek jár az alsó tagozat osztályaiba a következő hetekben. Közösséget, a kortárs csoport élményét szeretnék nekik biztosítani, ezzel segítve, hogy békére leljenek egyházközségünkben. Adja Isten, hogy a család/gyermek „otthonra” leljenek közöttünk.

„Miért érzem jól magam az Evangélikus Szeretetházban?”

Rendhagyó cím – rendhagyó időszak... megint. November óta nem sok idő telt el. A Covid helyzet miatt az áhítatokon, jól ismert foglalkozásokon kívül kevés közösségi program lehetett: zene-művésztanár szakos hallgatók klarinéton karácsonyi műsort adtak elő; az evangélikus óvoda vezetője felajánlotta, hogy a szülők által készített csodálatos mézeskalács falu egy részét kiállíthatjuk az intézmény portáján lakóink nagy örömeire. Az iskolások és az óvoda által készített ígés lapok és rajzok pedig sok mosolyt csaltak az idős arcokra. A vírusos betegség megjelenése miatt január végétől egyáltalán nem lehettek közösségi alkalmak, megint nehezebb lett az életünk, ám nem erről szeretnék írni, hanem „átadni a tollat” egyik lakónk, Jóska bácsi kezébe, aki oly szépen fogalmazta meg, miért érzi jól magát a Szeretetházban, és megengedte, hogy írásából idézzek az újság olvasóinak (hála kollégánom közreműködésének):

„Először a 85. születésnapomon hangzott el a kérdés: „mi lesz veletek, ha már nem tudjátok magatokat ellátni?” A válasz rövid és egyszerű volt: „ha valamelyikünk elmegy és egyedül a másik nem tudja már ellátni magát, keressetek helyet egy idősök otthonában” a kérést tett követte. Fiúnk megbeszélte és beadhatuk jelentkezésünket, ide a Szeretetházba. Tájékoztatásul elmondták, hogy kb. négy évet várni kell. Sokszor hallottam a mondást: „a sors néha

nem tudja mit akar!” Talán két és fél év telt el a négyből, mikor hű társam, gyermekeim anyja váratlanul megbetegedett. Állapota rohamosan romlott és kórházba került. Azon a forró nyáron, látogatáson többször két kezén leszójazva találtuk. Három hét után a pszichiátriai osztály, mint gyógyíthatatlan, kiadta. Útja az „Ápolási osztály”-ra vezetett. Fiam, Édesanyja egészségi állapotát követve, azt mondta közel két hónappal később: „ha anyát egy héten belül az ápolási osztályról nem tudjuk kimenteni, el fogjuk veszíteni!” Két nap múlva telefon délben: apa, a Szeretetház anyát befogadja, ha akarsz te is jöhetsz vele, de estére adjál választ!” Igent mondtam! Lelkiismereti kötelességemnek tartottam, hogy 59 év együttlét után kövessem, és segíthessek rajta én is. Eljött a nap! Pontosan még a naptári dátum is egyforma volt a beköltözéssel, 56 év után bezártam lakásunk ajtaját és elindultam az új életünk kezdete helyére, az ismeretlenbe. Egyszer valahol azt olvastam; „ha el kell hagynod azt a helyet, ahol boldog voltál, ne nézz vissza!” Megérkeztem és bejöttem a Petőfi téri bejáraton. Bemutatkoztam a Péter nevű portásnak, mint új lakó. Ő kedvesen az Erzsike nevű főápolóhoz kalauzolt. Csak arra emlékszem, hogy ültem a szobámban az asztalnál és hosszan bámultam a szemközti épületet, várva a mentőt, ami hozza a drága Feleségemet. Megérkezett. Beszélni nem nagyon akart. Talán fel sem ismerte, hogy új

helyen van, de a régi-otthoni fekvőhelyének örült. A Szeretetház nővéreinek magatartása, ahogy fogadták, biztatták, kedveskedtek, nekem is jól esett. A bennem lévő tartós feszültség is oldódni kezdett. Az éjszaka is nyugodtan telt, az altató hatott és nem mászott le az ágyról. Igaz, én egész éjszaka nem aludtam. Az első biztató élményem második nap késő délután jelentkezett: Feleségem rosszul lett. Én megijedtem, szaladtam az éjszakás nővért keresni. Csilla nővér nevét soha nem felejttem el. Nem csak szakszerűen, hozzáértően ellátta, hanem ügyeletes orvosnőt is hívott, aki megerősítette, hogy mindent jól csinált és nem kell a beteget a kórházba visszavinni. Jött a szeretetház orvosa, főápolója, a gyógytornász, a mentálhigiénés munkatárs több alkalommal próbált beszélgetni, amit én távolból figyelmesen hallgatva, megértettem a célt, mihamarabb felállítani és járni tanítani. Én nyugodtabb lettem, és célként tűztem magam elé, a mielőbbi beilleszkedést az új életbe. Ezért részt vettem minden rendezvényen, amit szerveztek. Énekkarok, táncosok, idős tornászok, óvodások, iskolások, sőt művészeti tagozatos egyetemi hallgatók is megtiszteltek bennünket.

A teljes megnyugvás felé vezető utat legjobban az segítette, hogy a hagyományt teremtő céllal szervezett első Családi napon felkértek, hogy két szavalattal szerepeljek én is. A Szeretetház lakói igazából akkor ismertek meg. Néhányan kérték a verseket,

amit sokszorosítva át is adtam. Többen az udvari séta közben szólítottak meg és beszélgettek velem. A legnagyobb sikerem, aminek örültem nagyon, a farsangi szereplésem volt, amikor az óvodás verseket és énekeket együtt mondták és énekelték velem. Befogadtak és mindenki tudja, hogy én vagyok a Jóska bácsi. Néhány szót azokról is szeretnék mondani, akik értünk dolgoznak, és akiknek hálás vagyok. A középiskolában tanult idézetekből villannak fel néha, bár a szerző nevét már nem tudom. „A mosoly világosság a lélek ablakán! Jelzi, hogy a szív otthon van.” Ilyenek a mi ápolóink. Lehetnek fáradtak este vagy akár hajnalban, a mosoly az arcukról, az idősök szeretete a szívükből soha nem tűnik el. A pandémia idején a kórházakban ezrek haltak meg úgy a látogatási tilalom miatt – hogy a hozzátartozók nem tudtak elbúcsúzni tőlük. Eddig azt gondoltam, hogy az „elmúlás” itt is tabutéma. De nem így van. Anyáagi unokaöcsém itt a Szeretetházban hunyt el néhány hónapja. Felesége pedig a kórházban azonos napon. A lány megkért, hogy míg bemegy a kórházba édesanyjához, menjek fel az öcsémhez, hogy ne legyen egyedül. A kérésnek eleget téve, felmentem. Nem volt egyedül. Kati nővér állt az ágyánál, és simogatta a bal kézfejét, így segítette, hogy öcsém lelke, könnyebben távozzon a testéből. Örök hálának tartozok Neki és mindazoknak, akik hasonló cselekednek. „

HÁLA – Istennek, s embernek ... BÉKESSÉG, kívül és belül... jó lenne!

Samu Jánosné
mentálhigiénés munkatárs

Forrás – Győri Evangélikus Hírlévlél. Főszerkesztő: Csorba János. Szerkesztőbizottság tagjai: Csorba János, Mesterházy Zsuzsanna, Jánosa Attila, Vancsai József. Szerkesztő: Dobó Eszter | Nyomdai előkészítés: Konrád Sándor. Nyomtatta: Palatia Nyomda, Győr. A kiadvány ingyenes. Adományokat köszönettel elfogadunk.

Amennyiben a jövőben nem szeretné megkapni ingyenes kiadványunkat, kérjük írásban jelezze a gyor@lutheran.hu címen.

Szeretettel hívjuk minden gyülekezeti tagunkat húsvét hajnali 5:30-kor kezdődő istentiszteletünkre, majd az ezt követő agapéra. A közös étkezésre kérjük, hozzon magával két főre elegendő ételmezt, melyet az öregtemplomi gyülekezeti teremben a közösen megterített asztalnál fogyasztunk el.

Ünnepi istentiszteleti rend

április	Öregtemplom			Nádorvárosi templom			Szabad-hegy	Gönyű	Bácsa	Börcs	Öttevény	Gy.szent-iván	Infó
	05:30	10:00	Egyéb	8:30	10:00	egyéb	16:00	8:30	15:00	10:00	8:30	15:00	
14.	Cs		18.00 VJ*			16.30 VJ*							Nagycsütörtök
15.	P	SzJ*	Passió 17:00 CsJ*		MZs*					CsJ*	CsJ*		Nagypéntek
16.	Szo		17:00 JA										Nagyszombat
17.	V	SzJ*	VJ*		SzJ*		VJ*	VJ*	CsJ*	CsJ*	CsJ*	SzJ*	HÚSVÉT
18.	H		JA*		MZs*								HÚSVÉT

Jelölések: * = úrvacsorás istentiszt., SZ.J. = Szemerei János, J.A. = Jánosa Attila, CS.J. = Csorba János, M.ZS. = Mesterházy Zsuzsanna, V.J. = Vancsai József

Elérhetőségek, lelkészi körzetek

Honlap: gyor.lutheran.hu • E-mail: gyor@lutheran.hu • Facebook: Győri Evangélikus Egyházközség

Öregtemplom 1. körzet:

CSORBA JÁNOS ig. lelkész (06/20/824-6247)
Belváros, Révfalu, Bácsa, Vámoszabadi, Likócs, Börcs, Abda, Öttevény

Öregtemplom 2. körzet:

JÁNOSA ATTILA lelkész (06/20/824-4618)
Újváros, Sziget, Pinnyéd, Gyárváros

Újtemplom 3. körzet:

VANCSAI JÓZSEF lelkész (06/20/824-2248)
9024 és a 9023 irányítószám kivéve a Fehérvári út,
Szigethy A. út és a Szent Imre út által határolt részt; Gönyű

Újtemplom 4. körzet:

MESTERHÁZY ZSUZSANNA lelkész (06/20/416-3501)
9028 és a 9023 irányítószám a Fehérvári út, Szigethy A. út
és a Szent Imre út által határolt részen; Gyórszentiván

Intézményeink:

Szeretetház lelkésze: VANCSAI JÓZSEF lelkész (06/20/824-2248)
Iskolalelkészek: CSORBÁNÉ FARKAS ZSÓFIA lelkész (06/20/824-8765);
VANCSAI JÓZSEF lelkész (06/20/824-2248)

Egyházfenntartási hozzájárulásait, melynek a presbitérium által ajánlott összege 12.000 Ft/fő/év, a Győri Evangélikus Egyházközség CIB Bank 10700031-25055203-51100005 számlaszámán utalással is befizethetik.

Kérjük a kedves gyülekezeti tagokat, hogy egyházközségi ügyek (esküvő, keresztlő, temetés) intézésekor keressék a lakóhelyük szerint illetékes lelkészt!

Kérjük a Kedves Testvéreket, hogy adóbevallásuk kitöltésekor 1+1%-ukat ajánlják fel egyházunk, illetve egyházunk alapítványainak javára. **Egyházunk technikai száma: 0035.** Az alapítványi számok az iratterjesztési asztalon találhatóak. Az 1 % felajánlása nem azonos az egyházfenntartói hozzájárulással.

„Torkos András” Evangélikus Egyházi Művelődési Alapítvány
adószáma: 19112099-1-08

Pálmai Lajos Evangélikus Egyházi Alapítvány
adószáma: 18530399-1-08

Túróczy-hagyaték Alapítvány
adószáma: 18125782-1-41

TAVASZI KINCSKERESŐ GYEREKNAP

Időpont: 2022. április 14. Helyszín: Nádorváros – altemplom

Részvételi szándék jelzése: mhazyzs@gmail.com

Öregtemplomi Központi Lelkészi Hivatal

Hivatali idő: H–K–Sze–Cs–P: 8:00–14:00

Cím: 9025 Győr, Petőfi tér 2. Tel.: 96/524-532. Mobil: 20/824-8101

Áldott, boldog húsvéti ünnepekét kívánunk minden kedves olvasónknak!